

FOTO: MARCOUS WHANGÓ

NÄR DET HÄR numret när dig har det så kallade Rikstinget för västerländsk konstmusik hållits för andra året i rad – denna gång med tonsättarkären inbjuden (vars frånvaro kritiserades förra året). Man avhandlar bland annat Kulturskoleutredningen, jämställdheten i repertoarläggnigen, samt den nya kammarmusiken och musiken i kyrkan. En tilldragelse med ett seriöst anslag och som det finns anledning att återkomma till i kommande nummer, för att titta närmare på hur mycket utrymme som getts den samtida musiken och dess skapare och interpret – med andra ord, det fria musiklivet. Föreningen Svenska Tonsättare har precis haft sin årsstämma och Martin Jonsson Tibblin har tillträtt som ny ordförande efter Martin Q Larsson, i en tid av stora interna förändringar på STIM på grund av lagändringar på EU-nivå – hur detta kommer att påverka tonsättarkärens väl och ve finns också anledning att bevaka under den närmaste framtiden.

En komplex fråga rörande konstmusikens levnadsvillkor aktualiserades nyligen, då nivåerna på våra kulturinstitutioners lokalhyror närmar sig de marknadsanpassade. Thielska galleriet (liksom Hallwylska och Waldemarsudde) ansöker nu om att få köpa loss sin fastighet från det för närvarande korruptionshärjade Statens Fastighetsverk – ett varningstecken om att något inte står rätt till. Man anger i en intervju med SVT Kulturnyheterna (16 januari 2017) att en tredjedel (!) av verksamhetens anslag återgår till staten i form av fastighetshyra. Denna fördelning är ingalunda unik för landets kulturverksamheter, och det torde stå klart för var och en att verksamhetsbidrag ges för att skapa kultur. Mig veterligen finns det i dagsläget inga sammanställda siffror över hur stor del av de svenska kulturbidragen som går till lokalhyra – både lokala såväl som nationella anslag. SFV äger en stor del av de fastigheter där det bedrivs kulturverksamhet i landet. I andra fall är det kommunen som äger fastigheterna, med samma bedrövliga upplägg. Staten ger och staten tar. För en tredjedel av ett verksamhetsbidrag kan det röra sig om en möjlig deltidstjänst, en ytterligare produktion det året, turné, investeringar av alla

tänkbara slag som istället går tillbaka till handen som föder en. Och här kommer det intressanta rörande hyresnivåerna hos åtminstone SFV: det var aldrig meningen att kulturverksamheterna skulle betala marknadshyror när man lade grunden till SFV. Läs gärna den meningen två gånger. Olle Wästberg, tidigare statssekreterare på Finansdepartementet, skriver om detta i SvD den 27 december 2016: "1991 års principer var rationella, men har med åren perverterats in i ett marknadstänkande som inte var avsikten [...]" Här en sak att propagera för: avskaffa marknadshyrorna för samtliga kommunala och statligt ägda lokaler där kulturverksamhet bedrivs, så kan betydande medel lösgöras – utan att egentligen skaka fram ytterligare anslag.

I väntan på framtiden bjuder vi in dig att äta en tyst måltid tillsammans med Nina Backman, ta del av Éliane Radigues idéer om långsamheten som metod, stifta bekantskap med Great Learning Orchestras enorma projekt med grafisk notation – och konstnären Åsa Lipka Falcks möte med Rabelais. Agri Ismael berättar inom ramen för Kritiklabets verksamhet om festivalen Yeah! Another Fine Selection på MDT och Auditorama, och vi redogör som alltid för ett antal besökta konserter och festivaler, avlyssnade skivor och om Örat, en ny tidskrift för experimentell, kritisk och komplex musik.

God läsning!

Magnus Bunnskog